

Geneva Lee

ROYAL
Desire

Deel 2 van de Royal-serie

ISBN 978-90-225-8301-2
ISBN 978-94-023-1046-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Conquer me*
Vertaling: Karin Breuker
Omslagontwerp: BAQUP
Zetwerk: Mat-zet bv, Soest

© 2014 Geneva Lee
Nederlandstalige uitgave © 2018 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De liefde overwint niet altijd alles, maar mij kan ze verslaan.

Alexander had de wereld aan zijn voeten en mij op mijn knieën toen geheimen ons uit elkaar dreven.

Ik moet bij hem vandaan blijven. Ik moet vluchten. Maar ik ben aan hem verslaafd... aan het genot en de pijn.

Hij heeft me gewaarschuwd voor zijn duistere kant... voor zijn verleden. Maar ik heb ook een duistere kant. Samen zullen we onze demonen verslaan... als we elkaar voor die tijd niet te gronde richten.

Voor Lindsey

Jouw vulgariteit inspireert mij

1

Portobello Road gonsde van de vroege-ochtendactiviteit. Straatverkopers stalden hun koopwaar uit op overvolle tafels en winkeliers veegden hun stoepen. Overal om me heen kwam de vertrouwde, gezellige buurt tot leven, klaar voor het begin van een nieuwe dag. Maar ik zat gevangen in een nachtmerrie. De wereld draaide nog, maar ik was niet in staat de gewone dagelijkse rituelen van het normale leven te verwerken en kon niet bevatten wat er was gebeurd. Mijn borst werd verscheurd door de stekende pijn van een gebroken hart. Ik was hier gisteren naartoe gekomen met maar één gedachte: duidelijkheid te krijgen. Die was er gekomen. Ik kon het nu afsluiten. Dat dacht ik tenminste. Maar met elke stap die me verder van Alexander verwijderde, werd het moeilijker om adem te halen. Mijn longen waren versteend en konden de warme zomerlucht niet in zich opnemen. Mijn knieën werden slap en konden mijn gewicht nauwelijks dragen.

Ik kon niet Alexanders geheim zijn. Dat weigerde ik. Maar nu ik hem uit mijn leven wegsneed, was het alsof ik mijn eigen hart uit mijn lichaam sneed en achterliet. Een leven zonder Alexander leek onmogelijk. Met hem een leven van leugens leiden was te gevaarlijk. Ik kon beter nu radicaal met hem breken dan systematisch kapotgemaakt te worden door

geheimen, leugens en roddels. Ik had gedaan wat ik moest doen, maar dat was een schrale troost.

Ik had hem verlaten. Wat hij me had aangeboden was geen leven, geen écht leven. Was hij wel in staat om dat begrijpen? Het liet me alleen zien dat zijn gevoelens voor mij net zo diep gingen als mijn gevoelens voor hem. In plaats van hem te laten zien dat ik van hem hield, was ik weggegaan. Hoe kon ik anders, nadat hij niet eens had geprobeerd me met woorden gerust te stellen? Er werd van hem verwacht dat hij een politiek huwelijk zou sluiten. Dat hij dit land zou regeren.

We hadden geen van beiden verwacht dat we verliefd zouden worden.

En nu hadden we elkaar kapotgemaakt.

Toen dat besef met geweld tot me doordrong, struikelde ik en viel ik tegen de oude stenen gevel van een winkel. Hoe moest ik over Alexander heen komen?

De doffe pijn die zich door mijn lichaam verspreidde ging over in hevige verdriet. Mijn keel voelde rauw en woedende tranen stroomden onbedwingbaar over mijn wangen. Ik nam niet de moeite om ze weg te vegen, zelfs niet toen ze zich in mijn wimpers ophoopten en mijn blik vervaagde.

Het deed er niet toe. Niets deed er meer toe.

Ik was van hem gaan houden, ondanks het risico. Hij had me gewaarschuwd. Ik had mezelf gewaarschuwd. Ik was niet blindelings in zijn bed gestapt, maar ik had niet meer verwacht dan een scharrel. Ik was roekeloos geweest, en ik had daarvoor betaald met mijn hart.

Ik had hem mijn lichaam gegeven en hij had mijn ziel genomen.

En toen stond hij daar, met dezelfde pijn in zijn prachtige blauwe ogen. Elke vezel in mijn lijf snakte ernaar om naar

hem toe te gaan en de pijn die ik voelde in zijn armen te laten wegsmelten. Ik wist dat hij troost nodig had, en dat ik de enige was die hem die kon geven. Maar ik bleef staan, ook al stroomden de tranen over mijn wangen.

‘Clara, je kunt niet weggaan. Kom bij me,’ beval hij, maar er klonk onzekerheid door in zijn stem en de vraag die in de eis verscholen lag klonk vreemd van zijn perfecte lippen. Alexander was geen onzekere man. Hij nam wat hij wilde, zonder discussie. Deels omdat hij de kroonprins van Engeland was, deels ook omdat hij een soort rauwe oerautoriteit uitstraalde. Hij was een man zonder twijfels, die geen tegenspraak duldde. Maar nu stond hij voor me en deed het enige wat ik nooit voor mogelijk had gehouden.

Ik knipperde mijn tranen weg en nam hem gulzig in me op. Mijn adem stokte toen ik de intense blik zag in zijn ogen, blauw als het middelpunt van een vlam. Zijn haast zwarte haar zat nog in de war van mijn vingers die zich erin hadden vastgeklemd toen hij me nog maar enkele uren geleden meedogenloos had geneukt. Hadden zijn prachtige volle lippen mij nog maar zo kort geleden gekust? Het leek een eeuwigheid geleden dat ik hun zachte maar stevige aanraking had gevoeld, dat ze tussen mijn benen waren gegleden en kussen hadden achtergelaten die nog zoveel meer genot beloofden. Maar wat me de adem had benomen was niet zijn goddelijke gezicht of het vleugje kwetsbaarheid dat in zijn bevel verscholen lag.

Hij stond daar in sandalen, met een versleten spijkerbroek laag op zijn heupen, maar in zijn haast om bij me te komen had hij niet de moeite genomen om een shirt te pakken. Het lichaam dat hij zo lang voor me verborgen had gehouden – het lichaam dat ik onbeschrijfelijk mooi vond – was volledig zichtbaar, ook de verschrikkelijke littekens van zijn ver-

leden. Hij had zich uit schaamte verborgen, tot ik hem in een nacht waarin we allebei grenzen hadden overschreden, zover had gekregen om zich voor me bloot te geven. Nu was hij hier en eiste hij nog meer van mij. Ondanks zijn gebiedende toon wist ik hoe het zat. Hij was net zo kwetsbaar als ik en bloedde voor mijn ogen leeg terwijl hij alles op het spel zette om me terug te krijgen. Het maakte dat ik nog meer van hem hield. Maar het veranderde niets. Dat kon ik niet toelaten.

‘Ik kan het niet, Alexander.’ Mijn woorden klonken hol en rolden dof als een lege belofte van mijn lippen. Elke keer dat ik hem weigerde ging ik verder kapot, met elke nee brak mijn hart in miljoenen stukken en ik kon me niet voorstellen dat ik ooit weer heel zou worden.

‘Dat accepteer ik niet.’ Hij kwam zo snel op me af dat mijn hoofd tolde. Met hem nog dichterbij werd het moeilijker om na te denken. Mijn lichaam verried me en werd naar hem toe getrokken voordat ik mijn lagere instincten kon bedwingen. Zijn armen klemden zich om mijn middel en hij trok me ruw tegen zich aan. Mijn tepels onder mijn blouse werden hard toen ze tegen zijn blote huid streken en mijn geslacht, dat zo kortgeleden nog vol was geweest van hem, begon te kloppen. Mijn lichaam gaf zich zonder een woord gewonnen, verlangde er wanhopig naar dat hij me zou nemen. Alexander was mijn drug en ik kon hem niet weerstaan. Ik hunkerde naar hem, naar zijn onvermoeibare tong, zijn dikke lul en meer dan wat ook naar het bevrijdende gevoel in zijn macht te zijn. ‘Je bent van mij, Clara. Daar kun je niet tegen vechten. Dat is gewoon zo.’

Ondanks zijn claim en ondanks het feit dat mijn dijen zich spanden in de wetenschap wat het betekende om van Alexander te zijn, kon ik niet om de waarheid heen. ‘Maar jij bent niet van mij.’

‘Om de donder wel,’ gromde hij. ‘Je hebt me in je macht, Clara. Ik kan aan niets anders denken dan in je zijn. Ik heb al mijn zelfbeheersing nodig om je niet over mijn schouder te leggen, mee naar huis te nemen en je te neuken tot je niet meer weg kunt lopen. Tot je begrijpt dat ik je niet laat gaan, niet zonder strijd.’

Ik schudde mijn hoofd en wrong me los. Mijn verdriet veranderde in blinde woede. ‘Zeg dan dat ik niet je geheim zal zijn. Dat ik meer ben dan een lekker ding om te neuken, Alexander. Dat je van mij zult zijn, wat er ook gebeurt, wat je vader er ook van vindt en wat je geboorterecht ook van je eist.’

Alexander streek ruw met zijn hand door zijn haar en een spiertje trilde bij zijn kaak. ‘Het ligt ingewikkelder.’

‘Het ligt doodsimpel,’ snauwde ik terug. Ik kruiste mijn armen beschermend voor mijn borst, alsof ik daarmee een barrière tussen ons kon opwerpen. Nog steeds moest ik vechten om mijn lichaam in bedwang te houden. ‘Het is net zo ingewikkeld als je het zelf maakt.’

‘Ik heb je gezegd dat de koninklijke familie gestoord is,’ zei hij met walging in zijn stem. ‘En ik ben nog het meest gestoord van allemaal.’

‘Kies wat je zélf wilt.’ Mijn woorden waren wreed, maar ik kon de smekende klank in mijn stem niet helemaal verbergen. ‘Zie je dan niet dat je een keus hebt?’

Hij lachte zonder een spoor van vrolijkheid. ‘Zie jij dan niet dat ik geen keus heb?’

Ik wapende mezelf, in de wetenschap dat hij het moest horen, dat hij het onder ogen moest zien, en dat het nog meer pijn zou doen om de woorden opnieuw uit te spreken, vooral nu de wonden in mijn hart nog zo vers waren. ‘Ik hou van je, Alexander.’

Het vuur in zijn ogen doofde en hij deed een stap achteruit. Ik had deze reactie verwacht, maar het deed toch pijn. Ik wist hoe moeilijk het voor hem was om die woorden uit te spreken. Het was zelfs al moeilijk voor hem om mijn liefde te beantwoorden. Ik wist dat hij van me hield, ik was er net zo zeker van als van mijn eigen gevoelens. Maar nu ik zag hoe hij zich terugtrok, wist ik dat het nooit genoeg zou zijn.

‘Ik kan het niet, Clara.’ Zijn toon was niet verdrietig, maar koud.

Mijn lippen trilden en tranen prikten in mijn ogen. ‘Je wilt het niet.’

Hij keek me enkele seconden aan en een spier trilde in zijn hals voordat hij weer sprak. ‘Ik wil het niet.’

‘Dan kan ik niet bij je terugkomen.’ Ik vocht niet tegen de nieuwe tranen die kwamen. We hadden allebei de waarheid toegegeven. Nu was er geen andere keus dan ieder onze eigen weg te gaan.

De gedachte verdoofde me en ik bleef als aan de grond genageld staan. Toen Alexander een arm om mijn middel sloeg en me langzaam naar zich toe trok, verzette ik me niet. Ik kon het niet opbrengen. De pijn maakte plaats voor een galmende leegte. Het voelde als een afgrond die zich over uren, dagen, maanden en jaren zou uitstrekken en mijn hele leven met vergetelheid zou vullen. Ik merkte het nauwelijks toen Alexander een los plukje haar uit mijn gezicht streek en achter mijn oor duwde.

‘Onmogelijk te beheersen,’ mompelde hij, en deze keer klonk er verdriet door in zijn woorden.

‘Probeer het dan ook niet,’ fluisterde ik.

Een vage grijns trok aan zijn lippen, maar was meteen weer verdwenen. ‘Ik mis je nu al.’

Ik kneep mijn ogen dicht en hete tranen drongen tussen

mijn wimpers door naar buiten. Het had geen zin om te doen alsof dit goed was. Het zou niet meer goedkomen. Mijn leven was geen sprookje, en er kwam geen 'ze leefden nog lang en gelukkig'. Ik wist dit al toen zijn mond de mijne vond.

Onze lippen persten zich op elkaar en verrieden de woeste haast die door ons beiden heen stroomde. Er was zo veel dat nooit gezegd zou worden. Ik opende mijn mond en liet mijn tong vangen door de zijne, liet me nog één keer door hem domineren. Zijn kus trok tintelend door mijn bloed, tot ik in vuur en vlam stond. Hartstocht vermengde zich met angst en terwijl ik me aan hem vastklampte werd ik langzaam verzvolgen door vlammen van verlangen, alsof ik op een brandstapel stond en het vuur langzaam bezit van me nam. Ik perste me hijgend tegen hem aan, klampte me aan zijn schouders vast en groef mijn nagels in zijn harde vlees, doodsbang om los te laten. Doodsbang voor wat me te wachten stond aan de andere kant van die kus. Maar hij liet me niet los, zelfs niet toen onze lippen zich van elkaar losmaakten en we naar adem hapten.

We wisten wat er zou gebeuren als we loslieten.

Alexander drukte zachtjes een kus op mijn voorhoofd en ik sloot mijn ogen terwijl ik zocht naar een laatste krachtexplosie om dit te volbrengen. Die kracht was er, en het treurige was dat dat door hem kwam. Door ons. Ik had hem gevonden in wat wij samen hadden. Hij had hem mij gegeven.

Hij had me de kracht gegeven om me terug te trekken.

Zijn hoofd zakte naar beneden toen ik achteruit stapte en toen hij eindelijk weer opkeek, zei hij slechts twee woorden.

'Vaarwel, Clara.'

Hij hief zijn hand op en een seconde later verscheen er een glanzende Rolls-Royce voor de stoep. Alexander deed het

portier open en gebaarde mij om in te stappen. Ik protesteerde niet. De vechtlust was uit me verdwenen, mijn kracht vloeide weg.

Ik ging zonder een woord te zeggen op de achterbank zitten. Hij schonk me een rustige glimlach, heel anders dan het arrogante lachje waar ik verliefd op was geworden, en sloot het portier.

Norris zei niets. Hij begreep zonder instructies wat er van hem werd verwacht en terwijl hij wegreed, draaide Alexander zich om naar het huis dat van ons samen had kunnen zijn. Er was geen aarzeling. Hij liep ernaartoe alsof er geen andere keus was. Hij had duidelijk gemaakt dat die er niet was. Dus ik huilde om mijn gebroken hart en om mijn gebroken man, die terugliep naar een toekomst die wij nooit samen zouden hebben – terug naar zijn toekomst, en mijn leven uit.

De deur viel met een zachte klik achter me in het slot. Het ochtendlicht stroomde door de kier tussen de gordijnen naar binnen, maar ik ging terug naar bed. De gedachte aan hoe ik deze dag door zou moeten komen was me te veel. Het liefst zou ik bewusteloos zijn, maar zelfs de slaap zou geen uitweg bieden. Alexander zou me in mijn dromen achtervolgen.

Er bewoog iets toen ik langs de bank liep, en een slaperige Belle kwam in haar ogen wrijvend overeind. Naar haar verwarde haren en haar yogabroek te oordelen was ze in slaap gevallen terwijl ze wachtte tot ik thuiskwam. Ze deed haar mond open, maar klapte hem meteen weer dicht toen ze mijn gezicht zag. Ik had geen spiegel nodig om te weten dat mijn neus en ogen rood waren van het huilen.

‘Je bent naar hem toe gegaan.’ Het was geen vraag, maar een constatering. Er was geen oordeel in haar stem. Ze had in

haar eigen liefdesleven ook de nodige fouten gemaakt, wat waarschijnlijk de reden was waarom ze zonder nog iets te zeggen in actie kwam. Binnen enkele seconden lag er een deken, nog warm van haar lichaam, om mijn schouders.

Ik zat verdoofd op mijn stoel terwijl zij keukendeurtjes openrukte en weer dichtsmeeet. Ze vond een pak koffie, wierp er één blik op en gooide het terug op de plank. 'Dat is niks. We moeten iets sterkers hebben.'

Het was nog niet eens negen uur in de ochtend, maar ik sprak haar niet tegen. Ik kon het niet opbrengen. Ze schonk een glas witte wijn in en hield het me voor. Ik pakte het aan en nam afwezig een slok.

Ik voelde Belles nauwelijks bedwongen nieuwsgierigheid. Ze wilde weten wat er was gebeurd, en als ik mijn beste vriendin goed kende, moest ze zich verschrikkelijk bedwingen om niet de vragen te stellen die ongetwijfeld in haar opborrelden. Daarom was ze mijn beste vriendin. Ieder ander, inclusief mijn moeder, zou zich niet hebben kunnen inhouden. Belle begreep wat ik nodig had: tijd.

Tijd om te verwerken wat er was gebeurd. Tijd om te wennen aan het idee dat Alexander geen deel meer uitmaakte van mijn leven, dat hij nooit deel zou uitmaken van mijn leven. Op dit moment leek dat onmogelijk. Op dit moment kon ik me niet voorstellen dat de wereld nog steeds ronddraaide.

Belle nam me mee naar de badkamer en begon het bad vol te laten lopen. Ik protesteerde niet. Ik bleef toekijken tot ze het wijnglas uit mijn vingers losmaakte. Het gleed uit mijn hand en een snik wrong zich uit me los. Wat zou er nog meer van me worden afgepakt? Het was een irrationele gedachte, maar dat interesseerde me niet. Niets was meer logisch. Waarom zou ik me ertegen verzetten? Mijn leven – het leven waarvan ik een paar weken geleden nog het gevoel had dat

het pas was begonnen – was voorbij. Morgen zou ik opnieuw moeten beginnen. Morgen zou ik een werkelijkheid zonder Alexander onder ogen moeten zien.

‘Vandaag huil je,’ zei Belle zacht, alsof ze mijn gedachten had geraden.

Vandaag zal ik huilen, beaamde ik in stilte. Ik zou me in het warme bad laten glijden dat ze voor me had laten vollopen en ik zou mijn tranen in het water laten vallen tot ik helemaal rauw en nieuw was, tot ik de pijn van me af had gewassen. Maar terwijl ik me in het water liet zakken, wist ik al dat ik Alexander nooit uit mijn herinnering zou kunnen wissen. Hij zat in mijn bloed. Zijn aanraking zat in mijn huid geschroeid. Ik was van hem, ook al zou ik nooit bij hem horen.

‘Morgen zal het gemakkelijker zijn.’ Belle zat op de rand van het bad. Ze drong er niet op aan dat ik tegen haar zou praten. In plaats daarvan zaten we zwijgend bij elkaar.

Belle had het mis wat morgen betrof. Het zou nooit gemakkelijker zijn. Mijn hart was al een keer gebroken, maar niet zo. Het verlies van Alexander had iets diep in mij kapotgemaakt. Hij had mijn ziel en mijn geest gebroken. Ik had mezelf nog nooit zo aan iemand gegeven als aan hem. Dat zou ik ook nooit meer doen. Het was niet mogelijk. Zo’n prachtige, brute liefde als de onze kwam je niet twee keer in een leven tegen. Een mens was misschien in staat één keer het verlies ervan te boven te komen, maar ons overlevingsinstinct zou ons nooit toestaan om weer zo kwetsbaar te zijn.

‘Als je wilt praten, ben ik hier.’ Belle glipte de badkamer uit, maar ze zou vlak om de hoek zitten. Ik twijfelde er niet aan dat ze me de ruimte zou geven om dit te verwerken, maar dat ze tegelijkertijd zo dicht mogelijk bij me in de buurt zou blijven.